Вісник лідерів учнівського самоврядування

ЧАС МОЛОДИХ

СПЕЦВИПУСК
травень 2017

Роботи учасників творчого конкурсу
“Малюнок, вірш, лист до мами”
до Дня матері

Усім матерям присвячується...

Є на світі жінки з золотими серцями,
Із очима, в яких живе біль і любов.
Це найкращі жінки, і ми звемо їх «мами»,
І щодня серце лине до них знов і знов.
Та чомусь це так складно тому зрозуміти,
В кому юна й гаряча тече іще кров.
І лише як в колисці свої лежать діти,
Ми пригадуєм мамину вічну любов.
Та коли вже свої завдали діти муки,
Як відчули тривогу за власних дітей,
Починаєм любить мами лагідні руки
І турботливий погляд її добрих очей.
І лиш як сивина рясно вкриє нам скроні,
На обличчі як зморшки всі стануть уряд,
Ми цілуєм матусі старенькі долоні
І благаємо час повернутись назад.
А пізніш, а пізніше…О рідненька ненько,
Все б віддав, щоб вернути тебе хоч на мить!
Чом пішла ти від нас? Чом пішла так раненько?
Чому ми не могли так раніше любить?
Не могли… не хотіли… а може, не вміли…
Але час не чекає, бере він своє…
Та щоб так не було, щоб душа не боліла,
Бережіть матерів, поки ще вони є.
Обіймайте, цілуйте їм очі і руки,
Бережіть кожен рух, кожен крок, кожну мить.
Ви навчіть, щоб любили бабусь і онуки,
Ви навчіть їх по-справжньому вчасно любить.
Не забудьте про квіти, та квіти не в свято,
Подаруйте букет просто так, від душі.
Вони зронять сльозу, їм не треба багато,
Аби осінь життя припинила дощі.
Їм уваги зернину, шматочок любові,
Крихту ласки – і ви їх прикрасите дні.
Матері – все в цім сказано слові.
Пам’ятайте, вони на землі в нас одні.

Головко Алла,
учениця ДПТНЗ «Конотопський професійний ліцей»

Попета Альона,
учениця ДНЗ «Охтирський центр ПТО»

Сива ластівка, сиве сонечко

І солов'я, і журавля, і спілих хлібів з маками – усього можна торкнутися поглядом на її полотнах. Моя ненька не закінчувала вищих навчальних закладів, талант у неї від Бога, від матері, а ще від землі, яку вона звеличує своїми працелюбними руками, розумом, мудрістю. Чутлива до людського болю, непримиренна до всього ницого, довгі роки вчителювання несла дітям розмай думок і почуттів про прекрасне, вчила творити його своїми руками.

Доля не попереджає людину про її дороги. Траплялися круті стежини, вибоїни. Ішла, не корилася бідам, бо блакитні очі вдивлялися в краєвид, щоб нести щастя в оселю. Раділа дрібному дощикові й сонцю однаково, адже небо має свої клопоти, а людина – свої земні. Не здогадувалася, що поступово плекає скарби, володіє ними, подаючи тим, хто тягнеться рукою і поглядом торкнутися їх – полотен, рушників, сорочок, суконь, мережаних неймовірно красивими малюнками.

Ця жінка, мабуть, ні разу в житті не проспала сонця. Вона й сама – усміхнена, привітна, із сонцем на плечі. Щасно поруч із такою мамою, бо вона талановита й майстерна в усьому, бо це – особистість. З дитинства активістка, наполеглива дівчина й старанна учениця, що взяла в доросле життя заповіді від бабусі про добро й милосердя до ближнього.

І чому так швидко минулося все? Ось уже вона й сама бабуся. Онуки, наче проросли зернинки, піднімаються, тулячись до неї.

Ну й нехай на осінь повернуло! А душа мамина живиться красою і роздаровує її іншим, зустрічає своє надвечір'я у колі друзів, однодумців, родини. Милуюся її витворами, вражаюся допитливості, вмінню робити приємність із простих деталей нашої буденності.

«Не ти носиш коріння, коріння носить тебе», - говориться у Святому писанні. Коріння її родоводу гіллясте й талановите. Воно із добра й любові, воно із материзни, яка зветься Україною.

Олексенко Галина,
учениця ДПТНЗ «Роменське вище професійне училище»

Гуцуляк Аніта,
учениця ДПТНЗ «Свеський професійний аграрний ліцей»,
переможець конкурсу

Не забувайте рідних матерів

Ти знову не спиш довгими ночами,
Сидиш у віконця і сина чекаєш,
На серці тривога, сльози під очами,
І що з ним, ти навіть не знаєш.
А він весь в роботі, зайнятий дуже,
Про тебе рідко згадує він,
Хоч і на тебе йому не байдуже,
І в серці чутно лиш материнський дзвін.
Він згадує, як ти його колихала,
Як хвилювалась за нього і клопотала,
І з дальньої дороги його ти чекала,
А він хвилюється, хоч би дочекалась.
І він кидає свої справи, і зривається, мов голуб сизокрилий,
Летить до тебе не через одну країну,
І ось знайома вулиця і дім знайомий,
І ти сидиш схвильована, чекаєш,
І тебе побачив, став, мов нерухомий,
А ти сльози радості ховаєш.
Побачились, прийшла пора,
Він обіймає тебе рідну,
В душі лунає радісне «ура»,
Він любить тебе лагідну і гідну.
Не забувайте, люди, Матір ви свою,
Вона у вас на весь світ єдина,
Не забувайте її одну, кохану,
Бо для неї ви завжди дитина…

Романенко Григорій,
учень ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Любов материнська

Минають дні, минають ночі,
Життя летить - не зупинити час.
Та серце, мамо, Ваше молоде й досі,
Завжди так любить і оберігає нас.
Ваша любов зігріє в замети,
Ваша любов проведе крізь пітьму.
Ваша любов розірве всі тенета,
І заблукавшу душу визволить мою.
Ви - вічний образ Матері Святої,
Що сина втратила на грішній цій землі.
Ви – паросток любові світової,
Що щастям наповняє дні мої.
Ви – тінь героїв всіх моїх дитячих,
Ви – усі пісні, наспівані мені.
Ви – вірний друг років моїх юначих,
Не згорите, не стлієте в журбі.
Минають дні, минають ночі,
Життя летить - не зупинити час.
Світитимуть любов'ю Ваші очі,
Я ж пронесу це світло крізь усе життя.

Козуб Катерина ,
учениця ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Роботько Діана,
учениця ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Дорога до рідного дому

По забутих дорогах до рідного дому
Їду… У серці тривога бринить.
Відлетівши колись в далечінь невідому,
Крила просяться в рідного неба блакить.

Ось ступила нога на знайому стежину.
Тиша ранку німа в світанковій зорі.
Ніби током пронизує кожну клітину,
Світла згадка дитинства в далекій порі.

Все знайоме й близьке від ставків і до гаю,
Де ходила колись босоніж по траві.
Притулюся душею до рідного краю,
Серце спрагле занурю в роси твої.

Ніби марево, десь у далині біла хата.
Там чекає матуся з «Кобзарем» у руках.
І схилившись низенько над могилою тата,
Полинаю в дитинство, мов окрилений птах.

Знов почула слова колискової неньки.
Тато там... Не іди, поговоримо мить.
Під вікном білий цвіт сипле вишня старенька.
Від журби я марнію, так серце болить.

Як давно не була я у батьківськім краї.
Там, де пахне дитинством, де виросла я,
Там, де в темряві кожну стежину впізнаю,
Там, де сонце встає під пісні солов`я.

Приїжджайте частіше до рідних порогів,
Звідки шлях свій життєвий колись почали.
Там чекають батьки у полоні тривоги,
Там, де крила вам у дорогу дали.

Кривогуз Аліна,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва та автотранспорту»,

Валерія Ковшар,
учениця ДПНЗ «Конотопський професійний ліцей»,

Пам'ять про маму

Тихо вечір спадає на землю.
Як красиво: настала весна…
Та не можу назватись щасливою,
Бо зі мною тебе вже нема.

Дуже важко радіти прекрасному,
Дуже важко співати пісні,
Бо не можу забути нещастя,
Бо болять мої рани в душі.

Я, сумуючи вечором, згадую
Ніжні руки ласкаві твої,
І прекрасні каштанові кучері,
Посивілі за лічені дні.

Мені хочеться крикнути голосно,
Щоб здригнулись і небо, й земля.
Мені хочеться плакати болісно,
Та даремно: тебе вже нема.

Я не можу змиритись із втратою.
Я запитую Бога: «Чому?»
Я так хочу тебе обійняти
І сто раз повторити: «Люблю».

Люди кажуть, що час виліковує.
Я надіюсь на це, та боюсь,
Що не вистачить часу на це мені,
За життя я цього не діждусь.

Вісім років немає тебе уже.
Всі вони промайнули, як мить,
Та все рівно у тебе питаюсь я,
Коли душу мою щось гнітить.

Я звертаюсь до всіх обездолених,
Чиї рідні пішли із життя:
«Пам’ятайте, вони не покинули нас,
Вони поруч, хоч їх вже нема...»

Солярова Вікторія,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне
училище будівництва та автотранспорту»

Бєлокопитова Марина,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне
училище »

Колискова для мами

Солодко спиться до ранку
В затишку рідної хати,
Ніжно мене по голівці
Гладить задумлива мати.

Тихо, ледь чутно шепоче,
Молиться Богу за мене.
Знає, що я вже доросла,
Справжня уже наречена!

«Донечко, ластівко рідна, –
Матінка мовить тихенько, –
Слухайся маму, Оленко,
Пташко-синичко маленька».

Так, я маленька для неї,
Й завжди залишусь такою
Й знову мене, як в дитинстві,
Мама погладить рукою.

В серці залишиться ненька
Ніжна, ласкава й щаслива,
Лагідна, чиста, рідненька,
Ніби троянда красива.

Солодко спи, моя мамо,
Спи, моя мила, до ранку.
Лагідні втомлені руки
Дай цілувать до світанку.

Спи, моя пташко, чарівна,
Сумнів облиш і турботи.
Хай не змарніє довіку
Серця твого позолота.

Анакієнко Аліна,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва та автотранспорту»

Цілий світ у слові "мама"

Мама. Найрідніше у світі слово.
Та, хто збиті дитячі коліна
Полікує, в журбі пожаліє.
Вона в кожного з нас - єдина.

Мама. Найчарівніше в світі слово.
Та, хто казку тобі розкаже,
Перед сном заспіва колискову
І дитячі тривоги розваже.

Мама. То найближче у світі слово.
Хто для сина свого чи доні
Уночі біля ліжка дитячого
Молить у Бога щасливої долі.

Мама. Найласкавіше в світі слово.
У любистку дитину купаєш
І, бажаючи долі щасливої,
Ти сорочку їй вишиваєш.

Мама. Наймогутніше в світі слово.
Захистить тебе від біди.
А поїдеш кудись далеко -
Буде поруч душею завжди.

Мама. Найкрасивіше в світі слово.
Бо не знайдеш, де б не ходила,
Вродливішої за матусю,
Що на світ тебе народила.

Мама. Найпотужніше в світі слово.
Берегиня всієї родини,
Захисниця землі своєї.
Ти - хранителька України.

Покась Аліна,
учениця ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Матусі рідній

Волосся Ваше, мамо, посивіле
Для мене завжди буде золотим.

Обличчя Ваше, мамо, постаріле
Для мене завжди буде молодим.

А Ваші руки, мамо, Ваші руки
Натруджені, поморщені, худі…

Нехай мої зігріють поцілунки -
Подайте ж руку, мамо… Як тоді,

Так хочу, щоб Ви, мамо, пригадали -
Ходили ми у сад до черешень

І відра повні ягід назбирали...
Я ж був малий і пхав їх до кишень.

Не думайте, матусю, не забуду
Я Вашу ласку, Ваших всіх повчань…

Як лікували Ви мою застуду,
А ще від нерозділених кохань…

А Ваші очі… У них я зазираю:
Такі веселі завжди, осяйні.

У них, я знаю, мамо, добре знаю,
Живе любов, присвячена мені.

А Ваші квіти, мамо, Ваші квіти
Ростуть на клумбах, гарно так цвітуть.

А Ваші діти, мамо, Ваші діти
Онуків поливати їх ведуть.

А Ваше небо, мамо, Ваше небо
Захмарилось чомусь, і ллють дощі…

А нащо, мамо, нас синів ще треба?
Розгоню хмари вітром із душі.

Олександр Мазур,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Бєлокопитова Марина,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне училище »

Пам'ять про маму

Коли родила в муках свого сина,
то з мене брали гроші лікарі,
коли навчала, і коли ростила,
всім байдуже ми з ним були.
Ніхто ні разу не спитав, чи їла
Моя дитина, чи пила?
Не поцікавились, коли хворіла,
І чому курточка на нім мала.
Нас не тривожили, за нас не брались,
Нас не шукали – всім було однак.
І з можновладцями ми теж не знались,
Жила, як лиш могла, «ну якось так».
Коли ж моя дитина підросла,
То тут згадали – на війну забрали.
У документах, мабуть, неспроста
Щось інше для годиться записали.
А потім були довгі вечори
Біля екрану – там страшні новини.
Там процвітали жахи й упирі,
А хлопці не здавались до загину.
А потім був і голод, і окоп,
І злива куль, і бісівський «котел».
Чомусь ніхто не крикнув: «Стоп,
Відзнято, і ніхто не вмер».
Бо то були не зйомки, не кіно.
Жахіття коїлись довкола справжні.
Хто міг зарадити – тим все одно.
І зараз шлють «відписочки бумажні».
Були поранені, були й убиті,
А ще – пропалі безвісти сини…
А матері – лиш горем ситі,
Нещастям, лихом – відгомін війни.
Чи хто ж бо думав, що на те родила,
Щоб хтось так зарадив, долю занедбав,
Невже на те любила і ростила,
Щоб зараз безвісти в чужих степах пропав?
Лишилася нещасна наречена –
Чекаємо і віримо удвох.
А ще – молитва щира та ікона.
І в серці змученім – надія й Бог.

Бєлокопитова Марина,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне училище »

P.S. Чекаю…

Ховзун Катерина,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва та автотранспорту»

Дзвінок мамі

Привіт, матусю! Чуєш, я живий!
Привіт дружині передай і сину.
Я вистояв у цей пекельний бій,
Бо врятував для вас нашу Вкраїну!

Не плач, рідненька, в мене все гаразд.
На жаль, не можу довго говорити,
Бо командира чую я наказ:
«Вогонь! Вперед! Назад не маєм права відступити»!

Летіли міни, рвалися гранати,
Та страху в грудях не було.
Загартовані війною всі давно солдати…
Пробач, матусю, не дзвонив тобі давно!..

Я тут, на фронті, проливав чужую вражу кров,
Щоб ви раділи сонцю, щастю, вишні цвіту.
Лиш ваша щира батьківська любов
Завжди тримала нас на білім світі!

Ти знаєш, мамо, тут іде війна!
Тут пекло і палає навіть небо!
Вже відлітають друзі в небеса…
Живим із бою всім нам вийти треба!

Відходять хлопці між ворожі блокпости.
По ним стріляють “Гради” і гармати!
Хай згине вже проклятий ворог назавжди,
Який не відчуває тої втрати!

Чекай, матусю! Я ще маю час!
Із нами Бог!.. За нами перемога!
Кому судилося, той вже пішов від нас,
А нам для миру треба жить і перемоги!

Прости, матусю, за гіркі мої слова.
Ти знаєш, правди ніде діти…
В очах дитячих надломлена душа,
І цю я душу маю відродити!..

Шпак Андрій,
учень ДНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва та автотранспорту»

Костюкова Тетяна,
учениця ДНЗ «Білопільське ВПУ»

Діалог.
Усім солдатським матерям присвячується

Мені наснились твої очі, мамо,
Із кришталем сльози, але такі красиві.
Ти ж обіцяла, що не плакатимеш, мамо,
І будеш сильною в ці дні журливі.
Я думаю про тебе повсякчас, матусю,
Про рідну, люблячу, ще молоду й вродливу.
І бодай подумки до тебе притулюся
І покладу на плечі голову свою вже зовсім сиву.
Тут найчастіше чути слово «мама»
Із вуст обвітрених зі стогоном зірвавшись.
І імена солдатських матерів розносяться вітрами,
Теплом приємним у грудях озвавшись.
Я мушу вистояти, мамо, мушу жити
І повернувшись, впасти на коліна.
Бо вмієш Бога сильно так лиш ти молити,
Щоб уберіг від смерті твого сина.

Мені сьогодні, синку, знову ти наснився,
Я чула постріли і десь гриміли танки.
І я згадала, як ти народився
І перші наші хвильки-колисанки.
І перше слово, перший клас і хвилювання,
Слова у зошиті рядком старанні.
А далі – випускний, у ПТУ навчання,
Летять роки невпинно невблаганні…
Тепер – безсонні ночі з образком в долоні,
Здригаючись від звуку телефону,
Бо материнське серце у війни в полоні
І крає серце біль цього полону.
Матусю, вистою! Бо мушу бути поруч
І сльози висохнуть у маминих очах.
Обсиплеться війни страшної порох,
Майбутнє нації у матерів в руках!

Усик Богдан,
учень ДПТНЗ «Лебединське вище професійне училище лісового господарства»

Я сьогодні від мами далеко…

Я сьогодні від мами далеко,
Вчуся вже третій рік на Сумщині.
А вона залишилась в Донецьку,
Бо Донецьк – то її Батьківщина.

І матусині лагідні очі
З тих пір стали сумні й невеселі.
Ніжні руки її тепер мужньо
Захищають нашу оселю,

Захищають моє рідне місто,
Батьківщину боронять нашу.
Я люблю її ніжну і сильну,
І для мене вона найкраща.

І ніякі жахливі події,
Що вирують на Сході сьогодні,
В серці мами моєї ніколи,
Не загасять вогник любові.

Любить мама країну нашу,
Любить мати свою дитину,
І допоки любов в її серці –
Не здолає ніхто Україну!

Бо сильніше танків і «Градів»,
Бо сильніше зброї любої –
Тиха щира молитва мами
Й незгасимий вогник любові!

Колесников Юрій
учень ДПНЗ «Путивльський професійний ліцей»

Лист до мами

Уже десять хвилин, як закінчився такий незвичайний день.

Неймовірний . Чудовий. День дивовиж.

І тепер я знаю напевно - найкращі пригоди починаються з найзвичайнісіньких, найсіріших ранків на землі.

Так і цей день почався буденно, звичайно, як завжди.

Окрім густого, та безперечно сірого туману. Сірого й пронизливо сумного, мов остання осіння згадка про літо.

Можна було б сказати – підступного туману. Оманливого, невірного, вбивчого. Того самого, що ховає Ітаку від Одіссея, Летучого Голландця від приречених моряків, та Бермудські острови від усього іншого світу.

Ох, якби це сизе марево не ховало й від мене дороги.

Як іти, коли не бачиш свого шляху? Ну що ж, зі мною таке вже траплялось. У дитинстві. Ти пам'ятаєш? Ми так багато ходили удвох. Для мене це були справжні подорожі.

Ти тримала мене за руку. І казала, щоб я завжди була хороброю.

І якщо страшно - треба співати. Вибрати найулюбленішу пісню, дати їй звучати. Вона вмить поверне наснагу, осяє душу.

Мені подобалось співати. І ніколи не було страшно…доки моя рука була в твоїй. Що за сила в тобі, що навіть крізь хвилі часу твій голос вихопив мене з безнадійного сірого полону.

Голос чи може руки?

І зараз я відчуваю тепло твоїх обійм. Той туман - сріблясте дорогоцінне мереживо, тремтячі тендітні краплі, волого і так само ніжно обійняли мене. Як ти.

Вранішнє сонце прошило той тонкий оксамит золотом. Промені на моєму обличчі - не бездушні фотони - сонячні зайчики. Вони тепло цілують мене, як і ти, коли розповідала казку про них. Я вийшла з туману у звичайний світ серйозних, поважних, заклопотаних людей.

Та жоден, навіть найсуворіший, погляд не зміг занапастити моєї посмішки. Хто б знав, яка сильна невичерпна радість може ховатися у скупченнях конденсату.

Цього ранку весь світ змінив свої барви, значення, смак. Все змінилось, крім твоїх обіймів. Я перевіряла – ввечері, повернувшись додому.

P.S. Ти завжди казала що любиш мене.

Та чим більше я згадую, тим більше мені здається – я ніколи тебе не розуміла до кінця.

Все, що ти робила для мене.

Все, що ти робила заради мене.

Хіба звичайна людина здатна на такі самовіддані вчинки, такі сильні почуття.

Хто ти, Мамо?

Бражник Ксенія,
учениця ДПТНЗ «Сумський центр ПТО з дизайну та сфери послуг»

Лист мамі

Привіт матусю!
Напевно, так почну листа
Сумую за тобою дуже,
Переді мною зараз, великі міста.
З перших днів зі мною
Дбала про маля.
Жити без тривоги
Зовсім не могла.
Перші розідрані колінця мазала мені,
Рани цілувала, любити світ навчала,
Пісні колискові співала щоночі,
Хоч досить часто, стомлювались очі.
Раділа й плакала зі мною,
Перше кохання стрічала,
Тендітною спиною
Мене ти захищала.
Дякую тобі, за любов, що дала життя
Завжди з тобою я, твоє дитя.
Вже зовсім, як доросла,
Але ще навчаюсь.
Домашньої праці також не цураюсь.
Співаю так ніжно, як ти колискові,
У перші хвилини мого життя.
Про зорі ранкові й про спів солов'я.
Ти знаєш всі мої секрети,
А також й перемоги.
Я завжди знаю, де Ти.
І що чекаєш довго...

Пам’ятаєш, як в дитинстві
не хотіла спати.
Я тепер змінилась,
і важко так вставати,
Бо хочеться мені трішки ще поспати.
Пам'ятаю, як кожен раз, коли хворіла,
Не могла спокійно спати,
Ти стомлена завжди біля мене сиділа
Не давала мені сумувати.
Ти знаєш мене вважають сильною й
твердою,
Вбачають оптимістку в мені...
" Дівчинка з характером й залізною рукою,
Хоча насправді ще дитина в душі."
Матусю, рідненька, за мене не хвилюйся,
Живу щасливо я не знаючи і горя.
Ти сама казала: «Що в кожного своя доля!»
За тебе я молюся,
Не спинно прошу Бога...,
Щоб дав довгих літ дожити,
У радості та щасті щоб внуків ростити...
На цьому напевно завершу листа,
Цілую шалено твоє я дитя!

Пилипенко Аліна,
учениця ДПТНЗ «Конотопське вище професійне училище»

Бєлокопитова Марина,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне училище »

Лист мамі

Сивіє туман над лугами,
Сивіє небо наді мною,
Сивіють скроні у моєї мами,
Сивіє думка: це пов’язано зі мною?

Недоспані ночі над ліжком,
Недоля траплялась в житті,
Недогляд за вродливим личком,
Недо…, бо все віддавала мені.

А ще - переплакані ночі,
А ще – гіркота на вустах,
А ще – смутком сповнені очі,
А ще – материнський той страх,

Що притаївся в серці у неї,
Що в скроні стукає кожного дня,
Що страх – за майбутнє долі моєї,
Що доля моя – це її життя.

Ладна віддати усе задля щастя,
Ладна здолать перешкоди міцні,
Ладна сивіти і тануть завчасно,
Ладна, лише б було добре мені.

Мамо, всміхнися, бо виріс вже я,
Мамо, не треба вже суму й тривоги.
Мамо, квітуй, як травнева весна,
Мамо, весна ця – у зрілість дорога.

Рідна, дорослий у тебе вже син,
Рідну, тебе він пригорне й зігріє,
Рідна, у тебе такий я один,
Рідний. Криниця любові в мені не зміліє.

Ващенко Богдан,
учень ДПТНЗ «Синівський професійний аграрний ліцей»

Овчаренко Руслан,
учень ДПТНЗ «Роменське вище професійне училище»

Мухіна Анна,
учениця ДПТНЗ «Краснопільське вище професійне училище»

Лист до любої неньки

Моя рідна мамо! Моя біль. Моя туга. Мама завжди була, є і залишається найріднішою людиною для кожного з нас. Мені завжди хочеться, щоб ми цінували найменшу можливість бути поряд з мамою, відчувати її дихання, люблячий та такий дзвінкий голос. Мама, наче ангел-охоронець, бо лише вона плекає так свою дитину, оберігає від усіх негараздів, болю, смутку, відчаю.

Мамо моя, голубко сизокрила. Я так хочу, щоб ти була щаслива та здорова, і я буду робити усе для того, щоб твої мрії стали реальністю. Мені здається, що кожен з нас готовий зробити, що завгодно задля блага рідної людини. Іноді ми робимо дуже боляче, ранимо словами, вчинками найріднішу людину, навіть не розуміючи того. Я так хочу, щоб зараз кожен замислився над цими словами і за можливості обійняв дуже сильно, сказав слова вдячності матусі.

Моя мама зараз далеко, і часом я довго її не бачу. А коли сумую, бо не можу обійняти, на душі стає так гірко, бо це жахливо не мати змоги спілкуватися з рідною людиною, яка для тебе, наче Всесвіт, найдорожча й найцінніша на всій планеті.

Адже лише мама носить нас усе життя: 9 місяців у животі, до 3-х років на руках і все своє життя – у своєму серці.

Кожного ранку, прокидаючись, потрібно дякувати Богу, що ти живий, що рідні поряд, цінувати моменти, проведені разом з тими людьми, які намагаються робити твоє життя кращим. Людська сутність побудована так, що ми цінуємо, лише коли втрачаємо, як би це банально не звучало. Зрозумійте нарешті, що матуся – це той вогник, який палає у нашому серці вічно і не згасає, поки живемо ми.

Тополя Анна,
учениця ДПТНЗ «Сумський хіміко-технологічний центр ПТО»

Федченко Анастасія,
учениця ДПТНЗ «Конотопський професійний ліцей»

Здрастуй, мамо

Стелиться туман понад берегами,
Наче птаха лечу я до мами,
Ластівка гніздо в'є під стріхою,
Здрастуй, ненечко, я приїхала.

А над хатою – коромислом дим,
Ніжно стелиться небом голубим,
В нім купаюся, наче в молоці,
Найсмачніші в світі мамині млинці.

Весняне тепло щедро ллється,
Переповнює моє серце,
Пригортаюся я до мами,
Випромінюю щастя очами.

Ниточка любові

В житті мені бракує, часом, слова,
Яке зігріє душу, захистить.
Тримаюся за ниточку любові,
Незриму, материнську, вірну нить.

Веде мене життя по лабіринтам,
І спробуй не заплутатися в них.
Як нитка Аріадни, через відстань,
Матусин погляд – вказівник доріг.

Твою не забуваю колискову,
Пробач, рідненька, що далеко я.
Між нами завжди ниточка любові,
Зі мною завжди посмішка твоя.

Гончаренко Дар'я,
учениця ДПТНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва і дизайну»

Моє сонечко

Там летять у космос
Чудо-кораблі,
Тут шумить пшениця,
Лине до землі.
Як ота пшениця
З золотим зерном
Я до тебе лину,
Пригорни крилом.
Ти моя родюча
Матінко земля,
Ми твої берізки,
Клени, тополя.
Дай мені напитись
Чистої води,
Ти моя підтримка,
Захист від біди.
Дуже тобі вдячний
За твою любов,
Будь завжди зі мною,
Світи мені знов.
Якщо засумуєш,
То поклич мене,
Я тебе зігрію,
Сонечко моє.

Бегас Даніїл ,
учень ДПТНЗ «Сумський центр професійно-технічної освіти»

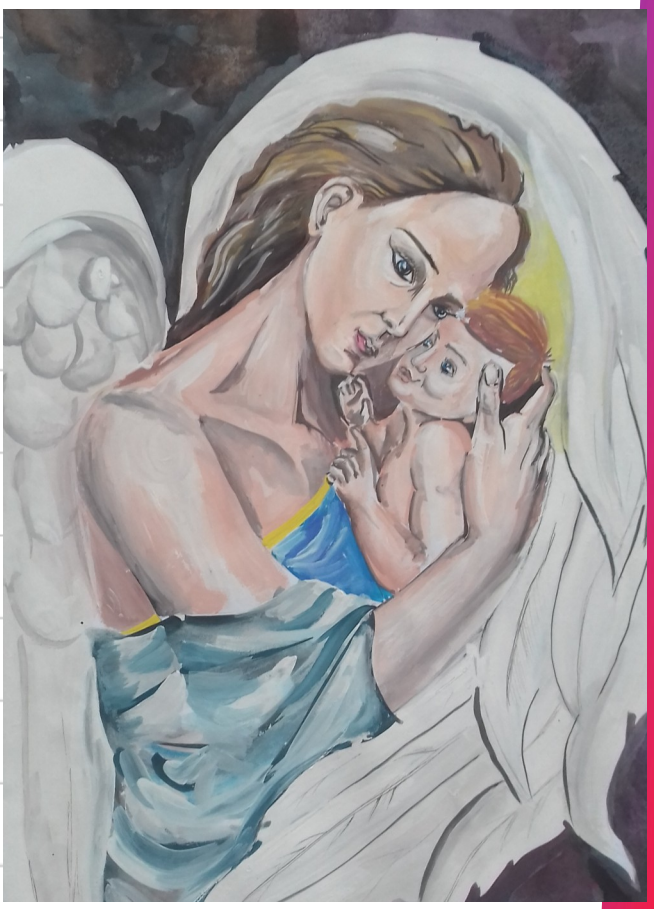

Попок Юлія,
учениця ДПТНЗ «Конотопське вище професійне училище»

Я бачила як мама плаче

Я бачила, як мама плаче,
В її очах якась печаль.
І ходить ледь жива по хаті...
У вікон це дивлячись удаль.

На очах знову видніються сльози,
Ніч зоряна таки наступила.
Щипають надворі морози,
Мати біля ліжка присіла.

У погляді її , немов життя згасає,
А серце моє все Господа благає.
Зітри з лиця її цей сум.
Я все зроблю й життя можу віддати,
Боже, благаю, не дай їй сумувати!

Я пам’ятаю, як маленька,
Просила маму пісню заспівати.
Вона цілує мене злегенька,
І починаю я в пісню поринати.

Цей спів, мов, звук сопілки,
Змушує серденько мліть.
Чарівний погляд, мов у перепілки,
Знешкодить злість та прожене в цю мить.

Який же ніжний в неї голос,
Тепло торкається грудей.
І пісня про пожовклий той "колос",
Поринає у світ між людей.

Северин Володимир,
учень ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний ліцей»

Ти не сумуй, матусю,
Хоч я виростаю.
Тобою я горджуся,
Й до себе пригортаю.

Завтра знову вийде сонце
І весну зустріне.
Посміхнеться крізь віконце
І в душу порине.

Не плач, моя рідненька,
Я ще повернусь,
Моя кохана ненько,
Низько тобі я вклонюсь.

Пилипенко Аліна,
учениця ДПТНЗ «Конотопське вище професійне училище»

Про матусю

Моя милосердна мамочка,
Ти для мене як зоряна квітка,
Ти знаєш, мамулька,
Як я тебе сильно дуже люблю.
Мамині руки – щедрі і ніжні,
Втоми не знають з ранку до ночі.
Матінка моя єдина!
Я тебе дуже люблю.
Найдорожче в світі слово
Так звучить у рідній мові:
Мати,
Матуся,
Матінка,
Мама,
Мамонька,
Мамуся!
Називаю тебе я,
Люба ненечко моя!
Я завжди сумую за тобою,
Від тоді, як ти померла мамо.
Й за все, що в житті отримала,

Шик Ярослава,
учениця ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Яременко Мирослава,
учень ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний ліцей»

Мамині руки

Мамині руки – щедрі, робочі -
Втоми не знають з ранку до ночі.
Вранці, коли ще усі спочивають,
Сонце, напевно, вони піднімають.
Мамині руки – ніжні і милі -
Воду ранкову з криниці носили.
Діти плескались, діти вмивались,

Сербіна Надія,
учениця ДПТНЗ «Конотопський професійний ліцей»

Подяка

О, мамо, бракує мені слів,
Що би за все тобі хвалу віддати.
Тобі вірша я присвятив,
Дозволь тебе ним привітати.

Спасибі Богу за твоє життя,
Що ти щасливою була
Тебе він зміцнював щодня,
Ти радість нам завжди несла.

Матусю, скільки ти мене всього навчила
І виховати гарно ти зуміла,
Ночей багато недоспала,
Коли дитя твоє ридало.

Всього я навіть не перерахую,
Що робить мама в нашому житті,
Але цінити її треба ,
Бо не було б тоді землі!

Бегас Даніїл,
учень ДПТНЗ «Сумський центр професійно-технічної освіти»

Душею до мами

Пахуча суничка з-під листочка
Тягнеться до сонця,
Волошка в полі — до хмарки над головою.
А я душею — до мами...
Тоненька стеблинка
Черпає наснагу з землі,
Веселка барви свої — з квіткових пелюсток,
А я мудрість — від мами...
Сірохвостого зайчика взимку
Гріє шубка,
Сонного метелика — згадка про літо,
А мене весь час — мамина любов...

У мами

У мами на колінцях
Біленький лебідь сяє,
І вітерець дрімає
У мами на колінцях.
У мами на долонях
Зозулечка співає,
І квітка простягає
Долонечки спросоння.
А на устах у Неї
Чарівну чути казку
Про дівчину прекрасну
І гори кришталеві.

Калина плаче у гаю —
У неї гілка зламана.
І я чомусь не впізнаю
Веселу пісню мамину.
У неї зламане крило —
Мабуть, в сильце піймалася.
Мене на світі не було,
А пісня та співалася.
Іще бабуся і дідусь
Її у гості кликали.
Я пісні їхньої навчусь,
Як виросту великою.
Її співатиму відтак
Колись своєму синові.
І пісня мамина, як птах,
Злетить над Україною.

Мама вишиває

Біле поле — на канві
Квіти з'являться живі!
Мама квітку вишиває.
Квітка дихає, літає...
Біле поле — на канві
Квіти в росяній траві.
І дзижчить, немов стріла,
До квіток її бджола!

Стрижакова Яна,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне училище»

Ломако Владислава,
учениця ДПТНЗ «Конотопське професійно-технічне училище»

Люба моя матуся

Літній ранок, п’ята година,
А я сиджу на самоті…
Так хочу когось обійняти,
А біля мене ні душі.

Хочу втекти сьогодні з хати
І душу відкрити свою…
Нікого в мене немає,
Лише матусю я люблю.

Вкотре її міцно пригорну,
Розкажу, щоб зрозуміла,
І не буду тікати з хати,
Хочу, щоб мене любила.

Знову відкрию свою душу,
Бо ж мене оберігає,
Розказати їй про все мушу,
На кого серце чекає.

Скрипченко Олена,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне
училище будівництва та автотранспорту»

Моя матуся

Я люблю свою матусю:
Вона на всьому світі одна.
До неї завжди я горнуся
І відчуваю багато тепла.

Це найдорожча у світі людина,
Яка не покине ніколи в біді.
Матусенько люба, мамуленько мила,
Я вдячна за те, що живу на Землі.

Для мене ти – порадник найкращий,
Для мене ти – радість і щастя моє.
Пам’ятаю пустощі дитячі,
Але ти вчила й пробачала усе.

Тож повторювати знову готова
Скільки зможу, хоч протягом життя –
Ти найдорожча і наймиліша,
Матусю, мамулю, люба моя.

Пешта Тетяна,
учениця ДНЗ «Сумське вище професійне училище
будівництва та автотранспорту»

Трифон Світлана,
учениця ДПТНЗ «Глинський професійний
аграрний ліцей»

Мамина сльоза

Є на світі золото і срібло.
Тільки хто і що б там не казав,
А для мене слів тут не потрібно -
Найдорожча мамина сльоза.

Мамина сльоза - калини цвіт.
Мамина сльоза - то цілий світ.
Мамина сльоза, лиш придивись,
У ній журба і радість обнялись.

Мамина сльоза, немов молитва,
Береже мене від заздрощів і зла.
Буду я в житті завжди привітна.
Зичу тобі, мамо, щастя і добра.

Ткаченко Руслана,
учениця ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Виглядай мене, мамо

Виглядай мене, мамо, із далеких доріг.
Знай, що пізно чи рано повернусь на поріг.
Обійму міцно-міцно горем згорблений стан,
Задивлюсь у твої очі, розцілую вуста.
Жаль, що зцілить не зможу ран глибоких душі.
Про одне тебе прошу - ти себе бережи.
Виглядай мене, мамо, болем серце не край.
Я на крилах нестимусь у наш сонячний рай.
Через хащі і морок, перешкоди й біду -
Все здолаю, усе зможу, а до тебе прийду.
Чебрецеве повітря, споришеві стежки,
Я до вас першим вітром прилечу навпрошки.
Чую пісню дитинства з дорогого села,
Звідкіля мене доля у світи повела.
Майорять уже квіти у дворі під вікном,
Добротою повиті й материнським теплом.
Оживе біла хата, скресне піснею гай,
Тільки б ти не хворіла… Вже лечу - зустрічай.

Мурченко Руслан,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Манько Сергій,
учень ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний ліцей»

Хто тобі життя подарував

Хто тобі життя подарував?
Хто в тяжку годину рятував?
Ти, матусю, наймиліша!
Найрідніша, матінка моя!
Я вклонюсь тобі до ніг,
Подякую тобі за твоє добре слово.
Згадаю про твою підтримку,
Про ласкаве слово.
Ще раз тобі подякувати хочу,
Бо ти в мене єдина, матінко моя !

Кудрявцева Ірина,
учениця ДПТНЗ «Сумський центр професійно-технічної освіти»

Ангел на Землі

Матусю наша, ми це знаєм:
Багато ангелів є в Божім раю,
Та на землі лише один між нами:
Це наша мама!
За вас ми молимося Богу,
За вас благаєм Пресвятого,
Щоб вам здоров'я, силу дав,
Щоб щастя-радість вам послав,
Щоб обминало лихо і пригоди злі.
Матуся наша – ангел на землі!

Федченко Анастасія
учениця ДПТНЗ «Конотопський професійний ліцей»

Вклонімось матері

Хто про нас найбільше дбає?
Хто ночей недосипає?
Хто в тіснім родиннім колі
Нам бажає щастя й долі?

Хто навчив життя любити,
Для людей добро творити?
Хто і в радості, і в горі
На своїм життєвім полі
Завжди поруч йде з тобою,
Захища від бід собою?

Чиї руки наймиліші?
Чиє серце найдобріше,
У очах найбільше сонця?
Хто взірцем є сину й доньці?

Хто навчив писати, читати,
Рідну мову шанувати,
А як треба – до загину
Захищати Батьківщину?

МАТИ, МАТИ…
Вона, найрідніша!
До тебе прилинути хочу скоріше,
Взяти натруджені руки твої,
І просто вклонитись тобі до землі!

Рябчинська Вікторія,
учениця ДПТНЗ «Конотопське професійно-технічне училище»

Булденко Микола,
учень ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний ліцей»

Присвята мамі

Краща подруга – це твоя рідна мама. Вона ніколи не позаздрить тобі, не забажає нічого поганого, а в її очах ти завжди побачиш тільки радість і гордість за тебе!

У мами найважча робота, вона не знає вихідних. Завжди вона в справах, турботах... про близьких і рідних! Якщо мама мене вчила бути ніжною леді і не виражатися поганими словами, це ще не означає, що я не можу постояти за себе, як учив мене тато! Кажуть, що найкраща подружка дівчини – це мама...

Ні від кого ніколи не відчуєш такого тепла, як від своєї люблячої мами, від нього на душі приємно, спокійно і дуже легко. Хочеться, щоб мама жила вічно і це тепло ніколи не покидало нашу душу...

Мама – це єдина людина в нашому житті, яка знає тебе на 9 місяців більше, ніж всі інші... Жінка стає по-справжньому щаслива лише тоді, коли вона стає Мамою... У кожної Мами з'являється свій невичерпне джерело власного щастя, своє рідне, ніколи не згасаюче Сонечко, Сенс усього Життя – її Дорогоцінна Дитина. Мама – це найдорожча і найближча людина на всьому білому світі, з нею можна поділитися самим таємним, вона завжди все простить і все зрозуміє.

Можна продовжувати нескінченно про важливість мам для кожної людини і всього людства на нашій землі.

Присвятіть своїй мамі кілька рядків і вона обов'язково оцінить і буде дуже рада такій увазі.

Тартична Діана,
учениця ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Виглядай мене, мамо,
із далеких доріг.
Знай, що пізно чи рано,
я вернусь на поріг.
Обійму міцно-міцно
горем згорблений стан,
Задивлюсь в твої очі,
розцілую вуста.
Жаль, що зцілить не зможу
Ран глибоких душі.
Про одне тебе прошу -
ти себе бережи.
Виглядай мене, мамо,
болем серце не край.
Я на крилах нестимусь
у наш сонячний рай.
Через хащі і морок,
перешкоди й біду -
Все здолаю, все зможу,
а до тебе прийду.
Чебрецеве повітря,
споришеві стежки,
Я до вас першим вітром
прилечу навпрошки.
Чую пісню дитинства
з дорогого села,
Звідкіля мене доля
у світи повела.
В снах вже маряться квіти
у дворі під вікном,
Добротою повиті
й материнським теплом.
Оживе біла хата,
скресне піснею гай,
Тільки б ти не хворіла…
Вже лечу - зустрічай.

Дмитрієва Лілія,
учениця ДПТНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва і дизайну»

Моїй матусі

Бачу я Ваше сиве волосся,
Знову Ви на роботу йдете.
І мені в цю хвилину здалося,
Що Ви світло в душі несете.

Ви спокійною йдете ходою,
Бачу стомленість у Ваших очах –
Ви мені здаєтеся святою,
Щира посмішка в Вас на вустах…

Ви йдете, і я бачу душею,
Що добро Ви в собі несете –
І Ви музою стали моєю…
Тож велика Вам дяка за те.

Вам спасибі, що став я на ноги,
Вам спасибі, що іншим я став,
Що покинула серце тривога,
Що в житті на коліна не впав.

Дмитро Харченко,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Мамі

Спасибі, мамо, за життя, що дарували!
Спасибі за любов і доброту.
Здоров'я зичу, радості бажаю!
Люблю я Вашу ласку, простоту!
Добра і миру хочу побажати!
Нехай всі мрії втіляться в життя!
У цей весняний день я хочу Вам сказати:
Живіть в любові довгії літа!
І хай Господь пошле Вам з неба милість,
Пречиста Діва хай в житті допомага.
Я Вас люблю за людяність, за щирість,
За розуміння і розрадливі слова!

Ілля Литвинченко,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Альона Рябченко,
учениця ДПТНЗ «Конотопське професійно-технічне училище»

Я дякую

Я дякую, що усміхаєшся так щиро
І молитвами шлях мій застилаєш.
У супровід життю барвисті крила
Для мене ти усе життя своє кохаєш.
Я дякую, в бурхливім морі квітів
Бруньками не розкритими слова.
До тебе хай лунають в простір миті,
Розлуки по щоці бринить сльоза.
Я дякую за розуміння в кожній миті
І досвід твій, що є можливість пити,
Росою ранньою в бокал життя налитий.
Я дякую, що можу просто жити.

Виноградов Анатолій,
учень ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний професійний ліцей»

Антон Павловський,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Мама

Найрідніша людина на світі,
Мила, лагідна, добра, привітна.
У дитинстві мене колисала,
Колискову пісню співала.
Ніжні руки її пам'ятаю,
Чим віддячити їй? Я не знаю.
За тривожні недоспані ночі,
За усміхнені люблячі очі.
За щире серце, душу велику
Я у боргу перед нею довіку.
Буду частіше її навіщати,
Найкращі у світі слова їй казати.
Вона так багато для мене зробила,
Ніколи й нічого в житті не жаліла.
Прощала непослух вона і образи
І не поскаржилася ні разу.
Лиш іноді сумно вона усміхалась,
На скронях її сивина появлялась.
Матусю рідненька, за все ти пробач,
І більше ніколи в житті ти не плач.
Живи до ста років, здорова й вродлива,
Будь поруч завжди, будь здорова й щаслива.
Ти ж це заслужила по праву усе,
Хай Бог гарну долю тобі принесе.
Тебе не забуду ніколи й нізащо,
Бо ти в цілім світі для мене найкраща

Владико Олена
учениця ДПТНЗ «Глинський професійний аграрний ліцей»

Молитва

Боже, Отче наш єдиний, нашу маму збережи,
Її кожну мить й годину у своїх руках держи.
Одаруй її здоров'ям, в смутку завжди потішай,
В тяжкій праці повсякчасно все життя благословляй.
Дай, щоб люба наша ненька довгі роки прожила,
І здорова, і весела, всім на радість нам цвіла !

Ковшар Валерія,
учениця ДПТНЗ «Конотопський професійний ліцей»

Салій Валерія,
учениця ДНЗ «Роменське вище професійне училище»

Мама

Чекаю я тебе, матуся, вдома,
Щоб ніжно обійняти тебе знову .
Без тебе пусто і затишку немає
Мені все сниться, як тебе я обіймаю.
Єдина радість побачитися знову,
Послухати твою чарівну мову.
І доторкнутись до ніжної моєї
Та знати, що ти є тільки моєю.
Ми разом будемо з тобою – я це знаю,
Тому чекаю я тебе, чекаю …

Кушніренко Ольга,
учениця ДНЗ «Глухівське вище училище»

Посміхнись, мамо

Посміхнись, моя мамо,
Прийде знову весна,
І розтануть тумани.
Ти, як зірка, ясна,
Ніжна, наче берізка,
Як тополя, сумна,
Відпочинь, моя люба,
Ти ж у мене одна...
Твої руки ласкаві,
Як натомлені крила,
Ніжно-ніжно цілую,
Моя горлице сива.

Ти мені дарувала
Все життя, цілий світ,
Моє сонечко миле,
Відпочинь, відпочинь...
Твої очі привітні
Від біди бережуть,
А слова заповітні
У моїм серці живуть.
Не захмарять світанки
Сивиною років,
За недоспані ранки
Я вклоняюсь тобі...

Тетяна Папченко,
учениця ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Лист у вічність

В житті кожного є людина,
Без якої неповна родина –
Єдина, турботлива, рідненька,
Це найближча людина – ненька.

Як приємно було прокидатися зранку,
Йти на запах смачного сніданку.
Лагідний погляд мами зустріти –
Й не страшні вже ніякі біди.

Здавалося, так буде вічно тривати…
Я так і не встигла важливе сказати.
Не мала часу, все кудись поспішала,
На завтра усі ті слова відкладала.

Я квіти тепер на могилу ношу
І кожного разу прощення прошу,
Що не долюбила, не договорила,
Що біль твій на двох я не розділила.

Із сумом у серці рядки ці складаю
І мамі у вічність їх надсилаю.
Я вірю, що мама мені все пробачить,
Бо все розуміє, сприймає і бачить.

Шатрова Юлія,
учениця ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Бєлокопитова Марина,
учениця ДНЗ «Глухівське вище професійне училище »

Я завжди буду поряд, мамо

Мамо, не плач!
Не повернусь я більше.
Не журись, моя ненько,
Що віддала єдиного сина війні.
Я завжди буду поряд, мамо.
Ти тільки не плач.
Сльозам не вернуть мене до життя.
Ти тільки Бога моли,
Щоб біль з часом минув.
Мамо, повір я хотів повернутись,
Відчути тепло твоїх рук.
По нам стріляли без зупину.
Мій брат під кулями лежав.
Я мав прикрити йому спину,
І сам під обстріли попав.
Я сам обрав для себе долю…
Життя чуже стало кінцем.
Не злись на мене матінко, матусю.
Ти зрозумієш з часом,
Для чого довелось мені піти…
Я не бажав розлучатися з тобою…
Хотів завжди з тобою бути поряд…
Війна забрала мене в тебе …
Пробач, матусенько, за все!

Кудрявцева Ірина,
учениця ДПТНЗ «Сумський центр професійно-технічної освіти»

Мамі

Малим ще зовсім був…
Здавалося, що чогось не знав,
А, може, ще не все сприймав.
Хоч часто чув: як тато плакав,
Просив, щоб мама не пила,
Щоби для нас малих жила.
Просив, біду відволікав,
Та я тоді іще не знав,
Що моя матінка помре
Й додому більше не верне.
А я її шукав, шукав,
Вернути Боженьку благав…
Страшним для мене був той день…
Її поклали в домовину,
Усе тепло в душі убили,
Казали, що забрала смерть.
Та як же жити без матусі?
До кого в світі пригорнуся?
Кому повідаю печаль?
Це все. Кінець.
Ми не зустрінемось на жаль…

Шаповалов Максим,
учениця ДПТНЗ «Сумське міжрегіональне вище професійне училище»

Соколова Вероніка,
учениця ДПТНЗ «Сумське вище професійне училище будівництва і дизайну»

Я дякую

Я дякую, що усміхаєшся так щиро
І молитвами шлях мій застилаєш.
У супровід життю барвисті крила
Для мене ти усе життя своє кохаєш.

Я дякую, в бурхливім морі квітів
Бруньками не розкритими слова.
До тебе хай лунають в простір миті,
Розлуки по щоці бринить сльоза.

Я дякую за розуміння в кожній миті
І досвід твій, що є можливість пити,
Росою ранньою в бокал життя налитий.
Я дякую, що можу просто жити.

Антон Павловський,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Попета Альона,
учениця ДНЗ «Охтирський центр ПТО»

У твої очі я довго дивлюся

У твої очі я довго дивлюся –
У них відбилось твоє все життя.
Пригорнуся до тебе, матусю,
Твого серця я чую биття.

На обличчі літа залишили
Павутинку глибоких борізн,
Сивиною волосся укрили
Океани гірких твоїх сліз.

Своїх діток ростила в любові,
Та й суворою трохи була,
Їм просила щасливої долі –
Всю себе їм сповна віддала.

Ти себе віддала й онукам,
Наставляла на істинний шлях.
Шкода, не кожен із нас тебе слухав –
По своїх усі ми йдемо стежках.

Роман Оробей,
учень ДПТНЗ «Реутинський професійний аграрний ліцей»

Наша адреса:
40016, м. Суми, вул. Прокоф'єва, 38а
тел. (0542) 36-61-46
(0542) 36-11-05
E-mail: sumy_nmc_pto@ukr.net
Веб-сайт: http://nmcpto.sumy.ua/
Наша редколегія:
Кіхтенко І.В., методист НМЦ ПТО у Сумській області;
Смирнова І.О., методист НМЦ ПТО у Сумській області;
Смоленко О.П., методист НМЦ ПТО у Сумській області;
Чхайло О.М., методист НМЦ ПТО у Сумській області.